

мали, носятъ единъ голѣмъ, празенъ кюпъ, който може да събере 400—500 кгр. злато и го слагатъ прѣдъ султана. Този философъ, който намислилъ да му каже една истина, каквато султанътъ искалъ, разказва: „Царю ефенди, баща ти отвори война на московцитѣ и взе на заемъ отъ баща ми този кюпъ пълненъ съ злато. Сега идвамъ да си го взема. „Не може да бжде!“ — казва султанътъ. Защо казва, че не може да бжде? Защото, ако каже олабелиръ, ще трѣбва да си плати дълга.

И тъй, когато нѣкой пхтъ ни поставятъ въ едно противорѣчие, въ което трѣбва да платимъ, ние казваме: туй е лъжа, това не може да бжде! А за всѣко нѣщо, което не ни засѣга, за което нѣмаме отговорностъ, казваме: олабелиръ! — т. е. това може да бжде.

Христосъ не е една отвлѣчена личностъ въ свѣта. Подъ думата личностъ, ние не подразбираме единъ обикновенъ човѣкъ, едно обикновено съзнание. Подъ думитѣ Исусъ Христосъ ние разбираме едно велико, всеобемляще проявление на Божия Духъ, отъ който изтича Любовта. Отъ тази Любовъ се ражда живота, който ние търсимъ. Христосъ не е едно вѣрую, Христосъ е животъ. Христосъ не е една философска система, затова не може да се разбере съ ума. Прѣди всичко, сърцето трѣбва да разбере Христа, а послѣ ума. Вие може да направите едно малко възражение: защо първо сърцето трѣбва да разбере Христа, а послѣ ума? За мене това нѣщо е много естествено. Сърцето, въ дадения случай, е ученикътъ, който трѣбва да разбира, а не учительтъ. Умътъ е учите-